

vidt ikke højere Straf er hjemlet i den øvrige Lovgivning, Stiftere, Medlemmer af Bestyrelsen eller Direktionen, Revisorer samt udenlandske Aktieselskabers herværende Filialbestyrere, som 1) ved Indbydelse til Aktietegning, Beretninger, Regnskabsopgørelser eller Erklæringer til Generalforsamlingen eller nogen Selskabsmyndighed eller ved Anmeldelse til Aktieselskabsregisteret bevidst gør urigtige eller vildledende Angivelser.“

Det forekommer mig, at der ikke kan være Tvivl om, at Strafansvar kan gøres gældende ifølge disse Paragraffer, og jeg er derfor overordentlig forbavsset over, at Justitsministeriet og Handelsministeriet har afvist det Aktionærudvalg, der henvendte sig til Regeringen med Anmodning om blot at faa nedsat en Undersøgelseskommission, for at man kunde komme helt til Bunds i denne Sag. Højesteretssagfører Bache siger, at den Postering, som er misvisende, er begyndt i 1918; at Selskabet kommer ud i saa uhyre Gæld, skyldes blandt andet, som han ogsaa nævner, den uhyre Reassurancévirkosomhed, de gik ind paa, hvorved Risikoen mangedobledes og steg helt op til et halvt Hundrede Millioner Kroner. Bestyrelsen, som har Ansvaret for Selskabets forsvarlige Ledelse, lader det rulle videre, siger ikke stop. Midt i Juli i Sommer henvendte et Aktionærudvalg sig til Justitsministeren med Krav om at faa nedsat en Undersøgelseskommission. Udvalget motiverede dette med, at Bestyrelsen har brudt Selskabets Love, ført Aktionærerne bag Lyset, opstillet misvisende Regnskaber. Justitsministeren henviste Udvalget til den daværende Handelsminister Rothe, men heller ikke han tog sig af Sagen.

Senere paa Generalforsamlingen, den 20. Juni 1922, har Hr. Højesteretssagfører Bache erklæret, at Likvidationsudvalget var den rette Sagsøger. Men det forekommer mig, at naar man finder, at Kalundborgtransaktionerne nødvendiggør en Mands Arrestation i 9 Maaneder, saa maa det findes rimeligt, hvis der skal være Retfærdighed i dette Land — jeg siger ikke dette som Forsvar for Hr. Henckel —, at man ogsaa nedsatte en Kommission til Undersøgelse af Internationale Assurancekompagnis Virksomhed; det samme gælder for øvrigt om forskellige andre Virksomheder, som har misbrugt Sparernes, Aktionærernes og Interessenternes Tillid paa en Maade, som i alt Fald efter min Opfattelse er i Strid med Loven. Det er min Overbevisning, at den højtærede Ju-

stitsminister ikke kan sidde dette Aktionærudvalgs Krav om Undersøgelse til Bunds overhørig. Jeg kan heller ikke tro, han vil gøre det, han har ganske vist ikke hidtil foretaget sig noget udover dette end at henvise Udvalget til Handelsministeren — som ikke foretog sig noget. Nu har vi faaet en ny Handelsminister, og jeg vil da gerne lægge ham paa Sinde, at her er en virkelig betydningsfuld Opgave for ham og en Opgave, som ogsaa bør tages op i Forbindelse med den forestaaende Revision af den gældende Aktielov.

Jeg kan ikke tro andet, end at den højtærede Justitsminister vil sørge for, at der fra Retfærdighedens Side bliver taget lige saa haardt fat her som overfor Kalundborgtransaktionerne. Det er ikke mange Dage siden, jeg havde Fornøjelsen af at læse en Tale, som den højtærede Justitsminister holdt i Venstres Studenterklub. Han siger dér: Vi skal bygge paa tre Grundpiller, Ærlighed, Retfærdighed og Sandhed. Det er rigtigt, det er Hovedgrundpillerne, hvorpaa der skal bygges. Men vil man bygge paa dem, kan man ikke sidde en Henvendelse overhørig som den, jeg her har nævnt. Jeg imødeser den højtærede Justitsministers Svar og Motivering af, hvorfor han hidtil har siddet den paagældende Henvendelse overhørig.

Jeg husker, at for mange Aar siden sagde en vittig Rigsdagsmand, vistnok det ærede Medlem Hr. Slengerik: I gamle Dage hængte man Røverne paa Korset, nu hænger man Korset paa Røverne. Det er ejendommeligt at tænke paa for os jævne Mennesker, der er født ude ved Moserne og Kærene i de smaa Hytter, at Samfundets mægtigste, hvis Affærer det gerne først og fremmest gaar galt med, saaledes som vi har oplevet det i den senere Tid i den økonomiske Verden, er saa højt dekorerede, at der næsten ikke er saa meget tilbage paa Frakken, at man kan sætte en Finger uden at ramme en Orden. Hvis der skal være nogen Mening i dette Ordensvæsen, maa det være Tanken, at vi jævne Mennesker skal møde slige høje Herrer, ikke alene med Ærbødighed, men navnlig med en kolossal Portion Tillid. Og det er jo ogsaa sket. Jeg kommer i denne Forbindelse til at tænke paa, om det ikke var rigtigt at komme ind paa en anden Vurdering af Mennesker, og der falder mig i Erindring fra min grønneste Ungdom en lille Scene i mit Barndomshjem i Jylland, hvor der kom to Mænd ind ad Døren, som jævnligen kom til min Fader Søndag Efter-